

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **M. P.**, narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2019, čj. CPR-5889-5/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 6. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2018, čj. KRPS-285743-28/ČJ-2018-010025. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci bez povolení k zaměstnání, přestože možnost jeho zaměstnání tím byla podmíněna, následně ji vykonával rovněž bez oprávnění k pobytu a dále v České republice pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je zdrav, na Ukrajině se nachází celá jeho rodina. Manželka žalobce byla zadržena spolu s ním, nachází se ve stejné pobytové situaci jako on a bude také muset opustit Českou republiku. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu 18 měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce neuvedl žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování, a lhůta 30 dnů postačuje k obstarání potřebných záležitostí.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
4. Žalobce má za to, že žalovaná nesprávně vypořádala odvolací námitky.
5. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Poukázal na to, že se správním orgánem plně spolupracoval. S ohledem na tyto okolnosti je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Žalobce měl platné pobytové oprávnění. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky či jiný obdobný přístup. Správní vyhoštění představuje zásadní stigma, jež negativně ovlivní jeho budoucí život.
6. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí

do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že pobytová historie může žalobci zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

7. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalovaná měla zohlednit délku řízení. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.
8. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 18 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
9. Konečně žalobce oponoval závěru správních orgánů, že lhůta k opuštění České republiky byla dostatečná. Sice má cestovní doklad a dostatek prostředků, ale k obstarání veškerých svých záležitostí před opuštěním území potřebuje více než stanovených 15 dní. Správní orgány navíc vůbec nevyložily, proč stanovily lhůtu v této délce a proč ji považují za dostatečnou.
10. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť se zde k věci podrobně a zcela přezkoumatelně vyjádřila. K žalobním námitkám odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť zde bylo zcela dostatečně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
11. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 9. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce v provozovně společnosti A. P. P. s. r. o. (dále také jen „A.“) v ulici P., N.. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, Multi na 180 dní, vydané Polskou republikou na dobu od 26. 3. 2018 do 23. 10. 2018. Žalobce uvedl, že nemá vydané potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce. Žalobce byl v pracovním oděvu a vykonával práci při výrobě dílů pro automobily. Bylo zjištěno, že společnost A. zaměstnává vedle svých kmenových zaměstnanců i agenturní zaměstnance prostřednictvím A. D. S.. Na místě bylo kontrolováno 18 státních příslušníků Ukrajiny včetně žalobce, kteří pracují dle docházky do zaměstnání pro agenturu V. W. s. r. o. (dále také jen „V.“).
15. Na základě výše uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výsledku za účasti tlumočnice ukrajinského jazyka žalobce uvedl, že je ženatý a má jednoho syna. Bydlí společně s manželkou, synem a jeho ženou v domě rodičů snachy. Manželka M. P. je nyní také zajištěna zde na policii. Žalobce je ubytován v hotelu B. v N., s manželkou sdílí jeden pokoj. Za ubytování nic neplatí, asi mu to strhávají z platu. Ubytovaní jim zajistil tzv. klient, který jim také zprostředkoval tuto práci. Byl to Ukrajinec jménem V., víc o něm neví. Vídají ho jednou měsíčně, když jim dává výplatu. Žalobce nehlásil své místo pobytu na cizineckou policii, asi to udělal ubytovatel, dvakrát jej kontrolovali a vše proběhlo v pořádku. Finanční prostředky si s manželkou přivezli z Ukrajiny, něco si zde vydělali a mají dostatek peněžních prostředků. Kromě zadržené manželky žije celá jeho rodina na Ukrajině. V minulosti krátce pracoval v Rumunsku a v Rusku pracoval jako stavitel. Nyní má jen pracovní pozvání od polské společnosti S. (dále také „polský zaměstnavatel“) ve městě P.. Žalobce si je vědom toho, že polské vízum slouží k zaměstnání v Polsku. Vyřídili si ho s manželkou ve vízovém centru asi za 1 500 UAH. Nemá polské pracovní povolení, ale má pozvání od polské společnosti k práci v Polsku. V Polsku v době platnosti víza pobýval asi dva týdny, ale vůbec tam nepracoval. Žalobce s manželkou nejdříve přijeli do Polska, kde pobývali dva týdny, a pak přicestovali do České republiky přímo do N.. Do České republiky přicestoval poprvé někdy v polovině dubna 2018 a pobýval pouze v N.. Do České republiky byl za práci vyslán společností S.. Po příjezdu do P. čekali, že dostanou nabídku pracovat v Polsku, ale nepřišla. Od příbuzných na Ukrajině věděli, že s polským vízem je možné pracovat ve společnosti, kde byli zajištěni, jen je nutné si povolení k práci zlegalizovat. Žalobce má za to, že k legalizaci došlo dokumentem, jímž byl polskou společností vyslán na služební cestu do České republiky. Neví, co je to za společnost, dokument obdrželi s manželkou od V. až v N.. Žalobce dále uvedl, že do České republiky přicestovali mikrobusem z Polska, který vozí lidi sem a tam. Ten je přivezl přímo před ubytovnu v N., kde je již čekal V.. Celkem jich bylo sedm. V. je ubytoval, předal dokument o služební cestě s tím, že vše je tak legální. Dal jim instrukce, kde a kdy mají pracovat. Žalobce potvrdil, že sem přicestoval za práci, aby si vydělal peníze. V České republice se chtěl zdržet do konce platnosti víza. Pracovat začal ihned v polovině dubna ve 12 hod. směnách. Jeho práce spočívala v balení hotových automobilových dílů do krabic. Každý měsíc V. podepisoval dokument o vyslání na služební cestu, jinak nic jiného nepodepsal. Ve společnosti A. žalobce absolvoval školení o bezpečnosti práce, pracovat mohl jen s přiděleným číslem a razítkem a docházka byla evidována snímačem otisku prstů. Měl slíbeno hodinovou mzdu 80 Kč a peníze mu vyplácel V.. S manželkou od něj nejprve obdrželi zálohu 6 000 Kč a na konci měsíce

dostávali peníze v hotovosti, v průměru asi 20 tis. Kč. Od společnosti dostali pracovní boty. Práci žalobci přidělovali čeští mistři, kteří tam byli přítomni celou pracovní dobu. Dále tam byl parťák jménem J., Ukrajinec s maďarským pasem, který společně s nimi pracoval. V. se tam občas objevil, ale neví proč. Žalobce nemá vydané rozhodnutí Úřadu práce ani živnostenský list, ale má za to, že tu pracuje legálně, neboť ho V. o tom ujistil. Správní vyhoštění nebude mít žádný vliv na jeho soukromý a rodinný život. Obává se jen dopadu na jeho finanční situaci. V České republice nemá žádné kulturní či společenské vazby, závazky či pohledávky. Disponuje finančními prostředky pro návrat na Ukrajinu, kde žije jeho rodina, přičemž mu tam nic nehrozí. Neví o žádné překážce, která by mu bránila ve vycestování. Po návratu na Ukrajinu mu nehrozí trest smrti ani mučení. Žalobce zde neplánuje zůstat do vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, odjede s manželkou domů na Ukrajinu. Žalobce zopakoval, po jakou dobu se nacházel na území České republiky. Jelikož žalobce zde pobýval od poloviny července nelegálně, správní orgán ho informoval o tom, že řízení je s ním vedeno také v souvislosti s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn, že není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě sedmi dnů.

16. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce: výpis docházky žalobce za srpen a září 2018, rámcová smlouva o dočasném umístění zaměstnanců pracovní agentury ve společnosti A. uzavřená mezi uvedenou společností jakožto uživatelem a společností V. jakožto dodavatelem. Předmětem smlouvy je dočasné přidělení zaměstnanců agentury práce na pozice dle písemného zadání se zajištěním veškeré související agendy spojené s dočasným přidělením. Dále je obsahem spisu listina v polském jazyce, kterou měl být žalobce vyslán na služební cestu polskou společností A. S. Z. O. O. (dále jen „A.“) do České republiky ke společnosti J. s. r. o. na období od 1. 9. do 30. 9. 2018.
17. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, či je přihlášen na informační kartě jako cizinec vyslaný na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval. Z dostupné databáze plyne, že žalobce byl dne 20. 9. 2018 přihlášen společností V. na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU. Žalobce byl vyslán k výkonu práce v N., X od 20. 9. 2018 v profesi kovodělníci, strojírenští dělníci a pracovníci v příbuzných oborech. Jeho zahraničním zaměstnavatelem je polská společnost V. S. z o. o. (dále jen V.).
18. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z které při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Z. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
19. Od 16. 10. 2018 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 21. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního

řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 7 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.

20. Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 12. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-285743-28/ČJ-2018-010025, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 18 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce pracoval ve společnosti A. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Skutečnost, že žalobce pracoval na území České republiky bez povolení k zaměstnání, byla ověřena na Úřadu práce České republiky. Žalobce si zajistil polské vízum na základě pozvání k práci od společnosti S., které nepředložil, ani pro tuto společnost nikdy nepracoval. V daném případě není možné aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce měl oprávnění k pobytu jen od 2. 4. 2018 do 30. 6. 2018, od 1. 7. 2018 do 20. 9. 2018 tedy pobýval na území České republiky nelegálně, čímž naplnil také skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť svou finanční situaci si může řešit kdekoliv jinde mimo Evropskou unii. Situace v místě bydliště žalobce mu umožňuje bezpečný návrat do vlasti, sám neuvedl žádnou překážku, která by mu v návratu bránila. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na spodní hranici, přičemž bylo zohledněno, že žalobce vykonával nelegální práci po uvedenou dobu. Nelegální zaměstnávání cizinců je přitom v současnosti vnímáno jako velký společenský problém a v zájmu státu je proti tomuto negativnímu jevu účinně bojovat.
21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše, a nad rámec toho zpochybnil též stěžejní závěry správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce vykonával na území České republiky práci bez potřebného povolení k zaměstnání a dále zde pobýval bez oprávnění k pobytu.
22. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 2. 5. 2019 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v Z. oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce, jež ke stanovisku přiložil.
23. Zástupce žalobce byl dne 15. 5. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům.
24. Dne 11. 6. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez

oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

26. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěry žalovaného, že žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž přitom byl výkon zaměstnání podmíněn, a že pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů z nich vycházel.
27. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, výpis docházky žalobce za srpen a září 2018 vedené společností A., rámcová smlouva, listina o vyslání žalobce na služební cestu společností A., závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
28. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti A.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem u společnosti A.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznísl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky,

správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

29. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrzení o nesprávném vypořádání odvolacích námitek nijak nerozvedl, soud nemá, co by k závěrům žalované dodal, neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobce, a stát se tak jeho advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78).
30. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky se kromě jeho manželky, která bude zřejmě také nucena vycestovat, nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně nedaleko zaměstnání.
31. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Obecně platí, že skutečnost, že cizinec měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
32. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního

vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvažení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

33. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci a posléze též bez potřebného pobytového oprávnění pobýval, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1. Soud nadto podotýká, že žalobci od 1. 7. 2018 nesvědčilo žádné pobytové oprávnění, není tedy pravda, že v době jeho zajištění (20. 9. 2018) byl oprávněn pobývat v České republice na základě polského víza, jak tvrdil v žalobě. Námitka je nedůvodná.
34. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 21. 11. 2018 a opětovně pak dne 15. 5. 2019, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy

věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Jeho manželka byla zajištěna spolu s ním, stihne ji zřejmě stejný osud jako žalobce. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce zde nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání zdravotní stav a rodina žalobce se nachází na Ukrajině. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

35. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 11 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že správní orgán I. stupně při určení této doby postupoval správně, a dostatečně své závěry odůvodnil. Bylo zohledněno nezákonné jednání žalobkyně, jeho intenzita a doba trvání (nejde jen o několik málo dní, jak tvrdí žalobce v žalobě, nýbrž o cca půl roku). Bylo přihlédnuto i k tomu, že byly prokázány dva různé důvody pro uložení správního vyhoštění, což zvyšuje závažnost zjištěného protiprávního jednání. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 18 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebylo namístě při úvahách o stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie zohlednit délku řízení o vyhoštění. Ze skutečnosti, že řízení vzhledem k jeho komplikovanosti trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. K ochraně proti nečinnosti správního orgánu slouží nástroje upravené v § 80 správního řádu, které žalobce nevyužil. Námitka je nedůvodná.
36. Konečně žalobce konstatoval, že doba k vycestování v délce 15 dní byla nedostatečná, přičemž správní orgány opomněly její délku odůvodnit. K tomu soud uvádí, že doba k vycestování byla stanovena nikoliv v délce 15 dní, jak tvrdil žalobce, ale v délce 30 dní. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován (viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, čj. 1 As 7/2013 – 32, bod 16). Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že stanovil dobu k vycestování s ohledem na to, že žalobce má platný cestovní doklad, neuvedl žádné nevyřešené pohledávky na území České republiky ani sám správní orgán neví o jiných okolnostech, které by bránily vycestování. Žalovaná vzhledem k tomu, že stejnou námitku žalobce uplatnil i v odvolání, se na straně 10 napadeného rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, neboť se jedná o dobu dostačující k obstarání nezbytných osobních záležitostí. Závěry správních orgánů ohledně doby k vycestování tedy byly odůvodněny. Soud s nimi souhlasí a dodává, že žalobce při pohovoru uvedl, že bydlí na

ubytovně (za ubytování nic neplatil), v České republice nemá žádné závazky (evidentně ani vůči ubytovateli) a v průběhu řízení zmínil, že s manželkou, která na ubytovně bydlí s ním, mají v úmyslu vrátit se na Ukrajinu ještě před vydáním rozhodnutí. Do České republiky přicestovali v polovině dubna 2018, jak žalobce tvrdil, čemuž odpovídá i otisk razítka dokládající vstup žalobce na území Slovenska přes hraniční přechod Vyšné Nemecké. V době zajištění (20. 9. 2018) tedy na území České republiky pobýval asi pět měsíců. V žalobě žalobce pouze zmínil, že obstarání jízdenky na cestu domů v takto krátké době je velice obtížné, navíc musí ukončit i ostatní právní vztahy, aniž by specifikoval, o jaké právní vztahy se jedná. Za této situace má soud stanovenou dobu k vycestování za naprosto dostačující. Obstarání si jízdenky na Ukrajinu za 30 dnů je bezpochyby úkol zvládnutelný, a to i pro cizince, jenž neovládá český jazyk. Dopravci nabízející jízdenky do ukrajinských destinací jsou jistě na tyto situace připraveni. Nadto žalobce sám v žalobě uvedl, že se na území České republiky po prakticky celou dobu řízení o vyhoštění nenacházel. Při absenci jakýchkoliv jiných důvodů, z nichž by bylo možné usuzovat na nedostatečně krátkou dobu k vycestování, má soud žalobní bod za nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce